

Č E M U V T U J I N O ?

Ako res ne najdete pri domačem trgovcu
svojemu okusu ustrežajočega blaga,
oglasite se pri

„Tekstil bazarju“

Poleg zadovoljstva Vam bodo prihranjeni
potni stroški!

IVAN TRPIN
Maribor VETRINJSKA UL. 15.

A Stražar:

Zatajeni sin.

Priprava iz časa tlačenstva.
(Stirinajsto nadaljevanje).

Pa tudi Eleonorino odpuščanje ni pomirilo Gottfrieda. Še bolj otožen je bil od onega časa, ko je njegova soproga vedela za njegovo skrivnost. To pa je tako porazno vplivalo na blago gospo, da je tudi ona postajala vedno bolj molčeča in otožna. Ta srčna bolest je pa tudi začela pogubno vplivati na njeno itak že zrahijano zdravje.

Najhujši udarec usode pa je še moral slediti!

Njen tako ljubljeni desetletni sinček se je nekega dne, kot dostikrat igral ob ribnjaku in občudoval ribice, ki so švigale sem in tje. Dečko je bil pri svojem opazovanju tako zamišljen, da se ni niti zavedal, kako se je sede pomikal vedno bolj proti vodi. Naposled pa mu je še ob vlažni travi spodrsnilo in fantek je padel v ribnjak. Grajski logar je kar v obleki skočil ponj. Posrečilo se mu je sicer dečka vloviti, vendar je bilo že prepozno. Vsi poizkusi, da bi ga oživel, so bili zamanj.

Ne samo grajski ljudje, temveč tudi tlačani so radi nesreče žalovali. Gottfried se je hotel iz obupa usmrtiti, vendar je to nakano preprečila njegova, tudi do smrti potrta soproga.

Ta hudi udarec je porazno vplival na že itak rahlo zdravje (Eleonoro).

Komaj pčele tri mesece za tem je tudi ona sledila svojemu ljubljenu sinčku v večnost.

Ta dva udarca usode sta Gottfrieda popolnoma potrla. Šele po smrti Eleonorini je spoznal, kako dobro, blago dušo je izgubil. Bil je ob vse: Dobra, blaga soproga ga je zapustila in šla v večnost za sinom edincem, ki bi bil naslednik grajskega rodu.

Oni mladostni greh z nesrečno Miciko mu je bil vedno v mislih in vedno in vedno se je še spominjal onih Micikinih besedi, katere mu je govorila tisto jutro po vsiljeni prisegi v gozdu, ko mu je preteče rekla: „Storila bom tudi to; — pa vedite Gottfried, da ravno ta vsiljena prisega se bo prej ali slej maščevala nad vami, — ali pa mogoče nad celim našim rodом...“ —

Kot običajno, so se tudi kmalu po Eleonorini smrti začeli oglašati Gottfriedovi ožji prijatelji, da bi ga ženili, a on ni hotel o tem ničesar slišati.

Tako je na Reberskem gradu namesto veselja zavlada mrtvaška puščoba. Bližnjih in tudi daljnih prijateljev ni bilo več na obiske. Kaj bi pa tudi hodili? Če je kdo prišel, je bil pač pogost, a Gottfried se je kar odstranil.

Minulo je tako več let. Vsi ljudje so ugibali, komu neki bo čudaški graščak zapustil vso svojo imovino. Našli so se celo ljudje, ki so govorili, da reberski graščak ni pri pravi pameti. Vsega je imel v izobilju, pa je živel bolj puščobno in samotarsko kot najrevnejši tlačan.

Še bolj potrta pa je postal Gottfried, ko je zvedel, da je njegov in Micikin sin Peterček izginil kar nenadno z doma. Odnehal ni preje, dokler si ni bil na jasnem.

Izledil mu ga je — kakor znano — „grbasti Lukež“, ki je končal na veji. Od onega časa pa ni imel več miru; vedno in vedno je bil v skrbih, kdaj bodo prihrumeli nanj grozni rokoverniki, katere bo vodil — njegov lastni zatajeni sin.

V tako mučnih skrbih je živel nad tri leta. Kar naenkrat pa je zvedel, da se je Peterček znova povrnil k svoji materi. Po dolgih, dolgih letih je bil Gottfried enkrat dobre volje, pa tudi takoj je odločno sklenil, da ga obišče, pa naj se zgodi, karkoli.

Neko jesensko jutro je zajezdil svojega vranca in jezdil proti Zahribu.

Ko je tako jezdil ob bistrem potoku, ga je iz zamišljenosti predramilo petje, spremljano na citre. Gottfried je ustavil konja, pa poslušal znanega pevca — godca Drnulčka, ki je pač ono tako pretresljivo pesmico, katero je njegova rajna Eleonora tako rada poslušala.

Solze so mu rosile lice, ko je poslušal Drnulčka, ki je pel:

Kaj je tebi Urška mlada —
Da si tko žalostna?...
Al' te boli glav'ca tvoja —
Al' te trese mrzlica?...
Men' ne boli glav'ca moja —
Jn' me ne trese mrzlica
Men' boli srce moje —

kjer sem umorila sinčka —

Oj sinčka nedolžnega!...

Beriki so to zvedeli —

Hitro Urško so vzeli —

Pa jo djali v hud' „arest“ —

Skoz leto ino dan —

Imela je uboga Urška ta „arest“ strašan

Ob' let pa mašnik Urško obišče. —

De — ta strašni greh ji zbrise —

Prav tožljivo ji govori:

„Priprav se na smrt ti Urška ti!“

Predno so mladi Urški glavce — vzeli

Vsi ljudje so solze v očeh imli —

Predno Urška smrt je strila —

Tko je govorila:

„Ve dekleta prehitro ljubezni se ne

udaj e

De tko svoj'ga mlad'ga življenja ne

skončajte!

Pa tudi ne pozabite:

Za nesrečno Urško kaj molite

oj le molite“...

—:—

Še dolgo potem, ko je Drnulček že odpel to pretresljivo pesmico, je stal Gottfried na mestu. Misli je na Miciko in svojo nepozabno blago Eleonoro...

Šele nato, ko je čul znani pastirski rog pasturja, ki je gnil živino na pašo, se je vzdramil iz svojih težkih mislih in odjezdil dalje...

Prijezdil je v Zahrib! Sree mu je burno tolklo, ko je med drugimi hišami zagledal Micikino domovje. Zelo počasi je jezdil. Dospel je že čisto v bližje Micikinega domovja! Pa kaj zatre! Proti njemu prihaja njegova nekdanja Micika v družbi krepkega postavnega fanta, a poleg njega pa mlado brhko dekle... Vsi so praznično oblečeni.

Močno razburjeni Gottfried je prijezdil tlo te družine!

Kajpak sta se Micika in Gottfried takoj spoznala; niti eden niti drug ni vedel, akko bi prišel z besedo na danj — vsled tako nenadnega srečanja

Naposled prva spregovori Micika v največje začudenje Gottfriedovo z najbolj prijaznim glasom, polnim usmiljenja:

„Bog daj dober dan gospod Gottfried! Kam ste pa namenjeni?“

„Pozdravljena Micika! Ravno do tebe.“

Znova je nastal za par hipov molk, katerega pa je prekinil Gottfried:

„Micika, kam si pa ti namenjena in sploh vi vsi skupaj“??

Na to vprašanje je Micika trenotno omolknila, a nato odgovorila:

„Gospod Gottfried, tudi mi smo se namenili vas obiskat, sedaj je najbolje, da gremo prvo kar na moj dom; kaj smo še čisto v obližju.“

„Micika! Micika! Kdo je ta fant, kdo?... Ali je, ali ni?“

„Gottfried, jel jel moj in vaš sin je, ali ga nisem dobro oskrbovala?“

Kot 20 letni mladinič, tako hitro skoči ob teli Micikinih besedah graščak raz konja. Brez vseh pomislekov stopi izredno vesel k Peterčku, ga objame in skoraj ihte govori: „Ne žali me več, moj ljubi nesrečni od mene — zatajeni sin! Zadosi gorja moram zato trpeti. — Oh, koliko sem trpel, ljubi moj Peterček!...“

Sedaj upam, da bo vsega tega konec.

Ta nenadni prizor je kajpak zelo presenetil postavnega fanta. Šele čez čas je zamogel spregovoriti: „Oče, moj oče! Ako vam sem tako reči, naj bode naj bode pozabljeno vse, kar je že minulo.“

Brez vseh nadaljnjih besedi sta se nato objela in poljubljala v prvič in oče in sin! Micika in Peterčkova nevesta Angelica pa sta stali ob strani, ter si brisali solze od nepopisnega veselja in radosti...

Ko sta se že enkrat umirila oče in sin, pa še vpraša vrazdošče in graščak: „Peterček, moj ljubi Peterček, kdo pa je ta deklica?“

„Oče, to pa je moja nevesta! Kajne, da je vam povšeči?“

„Peterček, že'im, ti vso srečo pri tem dekletu; slišal sem že nekaj o tem. Sedaj pa pojdimo naprej, na tvoje matere dom, — pozneje pa tudi na moj grad.“

Hvala Bogu! Dočakal sem v svojem življenju en srečen dan. —

Vem, da ga nisem vreden, ali skušal bom vse popraviti, kar je le v moji moči.“

Vsi srečni in zadovoljni so v lepem jesenskem jutru šli na Micikin dom. Na tej kratki poti je Gottfried tudi povedal, iz katerega nagiba se je napotil v Zahrib: Da bo namreč — Peterček dedič vsega njegovega imanja. Angeič se je vse skupaj zdela kot bi bile to samo lepe sanje, a ne resnica.

(Nadalejevanje prihodnjic)